pärraſt wabbandada, mis ta mahha pilland, et Hindrek tedda mitte ei piltaks. Ta ei lauſund ennam ühtegi, waid andis nuttoſe näoga Hindrekule kät ja läks temmaga wankre jure, misga niiid kahhekesti linna poole ſöitſid. Omma nabre kõrwas istudes panni Katrina niiid alles tähhele, et Hindrek üks kaunis ja kenna noormees olli. Eddaſi ſöites pahwatas Katrina ſuu lahti. Ta ütles: „Kule Hindrek, minna mõtleſin tänna ſinno peale.“

So? kas minna ſe ollin? Agga minna ei mõista Saksa keelt, egga olle mul linna kombeid, wastas Hindrek, kes kül wäljaspiddi rahhuline näitas ollewad, agga ſiddames olli temmal rõõm ſelle üle, et Katrina temma peal mõttelnud.

„Sa näikſe keik ollewad kuulnud, mis minna isſe enneſega räkiſin? Ma ollin kül wägga kõrge ommas meeles, agga ma tahhan ennaſt allandada ja ſega rahhul olla, mis Jummal mulle jäggab.“

Nii paljo kestas neil jutto, ſeſt wankre müürin kiwwiſe tee peal lämmatas kõrwad kinni. Hindrek ruttas turrule kauba aiaks. Turrul ei olnud weel pakſu rahwaſt, ſiiski tungis üks hulk kauplejaid nende wankre ümber, ja Hindrek panni immeks, kuida Katrina linna rahwaga mõistis ümberkäia. Temmalt ei küsſind kegi kauba hinda, waid iggaüks hoidis noore maa neio pole, kes õige ſelgeste Saksa keelt räkis ja omma puhta kättega munne

ja wõid ja mis weel müüa olli, kõrgema hinna eeſt ärra müüs, kui Hindrek olli peale pannud. Katrina kaupleſ ka poodis, ja aitas Hindrekulle ſiſſeoſtmiſſe jures; nenda et kül nähha olli, mis tullu ſe toob, kui innimenne kaks keelt rägib. Hindrek leidis kauba eeſt ni paljo rahha ſiſſe tulnud, et ka need munnad, mis ta ärrakinkis, makſetud ſanud. Niiid ollid asjad linnas aetud, keſt hommikut peetud, põlnud muud teggemiſt, kui koio taggaſi ſõita, et lõune warral küllaſſe ſaaks. Hindrek mõtles niiid ſedda luggu lärrele, kuida temma tänna nenda aegſaste linnaſt wälja peasnud ja mis head hinda temma wõi ja teiſte asjade eeſt ſanud; ei temma iſſi ep olleks mitte julgend ſedda hinda küſſida, egga nii alwalt poeſt kaupa osta, kui temma armas Katrina, kellega ta wägga rahhul olli. Sedda tunnistas temma Katrinale ülles ja ei jätnud ka mitte ütlematta, et ta tedda jubba mõnda aega ſallaja armastanud ja niiid nõuwõtnud, tedda ennesſelle kosſida. „Kui ſinna minnoga ühhes nõus olled, ſiis tullen ma teie perresſe ſind kosſima.“ Nemmad andſid ſelle peale ühhe teiſele kät, ja nende wahhel olli kaup walmis. Hindreku iſſa põrnitſes esmalt kül wasto, agga kui poeg wannale ärraſelletas, mis wiiſakas tüdruk Katrina olla, ja kuida Katrina üksi kaupa müünud, ja ſuurt hinda ſanud, ſiis läks iſſa ſüddameſt endine wihha nabre tüdruku wasto ärra, kedda ta ſuurelisſeks